

சிவமயம்
சிஞ்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் மாதாந்தரத்
தமிழ்ப்பத்திரிகை

“முத்தாந்த விதிமுளரிதோழ மன்பருக்கே
சித்தாந்த விதிவருந்தேவே பராபரமே”

தோகுதி க.] 1912-வரு மார்ச்சு, ஏப்ரல்-மீ [பகுதி ௩-அ.

உள்ளுறை

மகாவாக்கியம்	... மணவழகு (ப-ர்)	... 73
சத்திரிபாதம்	... { S. பால்வண்ண	
	முதலியார்...	77
பஞ்சகோசங்கள்	... நாகை-கோபாலகிருஷ்ணன்	86
தத்துவமாவது நீறு	... ஹர-ஷண்முகமுதலியார்	103
சமயதருமக்கடமை	... சே. கோமசுந்தரப்பிள்ளை	105
சைவசித்தாந்தம்	... { வி. முத்துகுமாரசாமி முதலி	
	யார், B.A. ப-ர், காளமேகம்	113
சமாசாரங்கள்	... பத்திராசிரியர்	114
புத்தகவரவு	... ஷே	118

பத்திராசிரியர் :

சித்தாந்த சரபம்

அஷ்டரிவதானம் புவை-கலியாணசுந்தர முதலியார்

சென்னை :

மெய்கண்டான் அச்சுக்கூடம்

1912

STUDIES

IN

SAIVA-SIDDHANTA

A collection of twenty-four essays in 360 pages embodying the critical researches and deep learning of the Author in the field of Indian Religion and Philosophy.

BY

Sriman J. M. NALLASVAMI PILLAI, B.A., B.L.

Rs. 3/- Net.

Contents.

A glance at the following transcript of the list of contents will convince any reader of the clear way in which the principles and tenets of the Saiva-Siddhanta are laid down in his collection.

Flower and Fragrance

The Light of Truth or the
Unmai Vilakkam

House of God

An Another Side

Tattvas and Beyond

The Nature of the Divine
Personality

Vowels and Consonants

God and the World

The Two Gems

Some aspects of the God-Head

Ashtamuhurtam

An Upanishat Text

The Svetasvatara Upanishat

A Chapter from the Kural

The Analogies in the Gita

The Union of Indian Philosophies, an extract from the "Mail"

The Tree of Knowledge of
Good and Evil

The Four Paths

The Personality of God according to the Saiva-Siddhanta

Advaita According to the
Saiva-Siddhanta

The Saiva Religion and the
Saiva Advaita, Siddhanta
Philosophy

The Nature of Jiva

Sri Parvatam

Saivism in Its Relation to,
other systems

The Book. "Studies in Saiva-Siddhanta" is Royal Octavo, contains 360 pages, exclusive of 16 pages of introduction by Dr. V. V. Ramanan, M.A., PH. D. etc., etc. and is printed on Feather weight paper. It is neatly bound in cloth and stamped in gold.

Apply to:—The Publisher, Siddhanta Dipika, Madras, N.C.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தோகுதி க.]

1912-ஸ்ரீ மார்ச்சும

[பகுதி ந.]

மகாவாக்கியம்.

மகாவாக்கியங்களாவன “பிரக்ஞானம் பிரஹ்மம்” “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” “தத்துவமசி” “அயமாத்மாப் பிரஹ்மம்” என்பனவாம். இவை முறையே இருக்கு வேதத்து ஐகரேயாபண்யகோபநிஷத்திலும், யசர்வேதத்து பிரகதாரண்ணியகோபநிஷத்திலும், சாமவேதத்துச் சாந்தோக்கியோபநிஷத்திலும், அதர்வண வேதத்து மாண்டேக்கியோபநிஷத்திலும், கொண்டாடப்படுவனவாம். வேதாந்தத்தில் ஆன்மாக்களின் பந்தமுத்திகளை விளக்கவந்த இந்நான்கு வாக்கியங்களும், வேதாந்ததரத்திற் கூறப்படும் சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தின் பொருளினையே விளக்கவெழுந்தனவாம். என்னை? வேதாந்தம் வேதாந்ததரத்தினுக்குச் சோபான மாகலின் என்க. ஈண்டு வேதாந்த மென்பது யோகப்பெயராற்கூறும் வேதத்தின் முடிவாகிய உபநிடதங்களை; உருடப்பெயராற்கூறும் வியாச சூத்திரத்தினை யன்று.

பிரக்ஞானம் பிரஹ்மம்.

இ-ள். பிரக்ஞானம்-பெரியஞானமே சொரூபமாயுள்ளது, பிரஹ்மம்-பராபரவஸ்துவாகிய பரமான்மா. எ—று. பெரியஞான் முடையது பரமான்மாவெனவே சிறிய ஞானமுடையது ஜீவான்மா வென்பது சொல்லாமே யமையும். பிரக்ஞானமாவதுசத்தி. “சத்தியின் வடிவே தென்னிற்றடையிலா ஞானமா

கும்” எனுந் திராவிடோபநிடதம். இச்சத்தியையுடையவன்சத் தன். ஆகவே சத்திகுணமும் சத்தன் குணியுமாம்; கதிரும் கதிரோனும் போலும். இங்ஙனமாயின் வேதம் பரமான்வை “நிர்க்குணன்” குணாதன்- என்ற தென்னை யெனின் அதுபிர கிருதிபாற்பட்ட இராஜச தாமத சாத்துவிக்கங்களுடன் கூடிய சகுணபிரமம் போன்ற தன்றென்பதே தாற்பரியம். பரமான்மா எண்குண முடையனாதலை “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான்-ரூரோ வணங்காத்தலை” என உத்தர “வேத மும், “எட்டுவான் குணத்தீசனெம்மான்றனை” எனத் தேவார மும், “இறையனை மறையவனை யெண்குணத்தினானை” எனத் திருப்பாட்டும், “தானு லெண்குணன் சங்கரன்” எனப்பிங்கல நிகண்டும் கூறியவாற்றாலறிக. எண்குணங்களாவன சருவஞ்ஞத் துவம், திருப்தி, அநாதிபோதம், சுவதந்திரம், அலுப்தசத்தி, அனந்தசத்தி, நிராமயான்மா, விசத்ததேகம் என்பனவாம் இவையே பரமான்மாவின் சிற்ற்குணங்களாய். இவையும் பர மான்மாவிற்கு வேண்டியதில்லை யென்பாராயின் அப் பரமான் மா ஓரியல்பு மில்லா வெறும் பாழாய் முடியுமென்க. மேற் குறித்த சிறிய ஞானமாகிய அஞ்ஞானத்தையுடைய ஜீவான்மா வின் சத்தியாகிய அறிவைச் சுருக்குகின்ற ஆணவமலமும், அந்த அறிவைக் கன்மமல வழியே சிற்றறிவாச் செய்து நிற்கின்ற மாயாமலமுமுண்டென்பதும் பெறப்படும். இம்மூன்றும் பாசமாம். ஆகவே இம்மகா வாக்கியத்தில் பதிபசுபாச மூன் றும் வந்தமை காண்க.

அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி.

இ-ள். அஹம்-நான், பிரஹ்மாஸ்மி—பிரமமாகின்றேன். எ-று. இது பெத்தநிலையில் பரமான்மா ஜீவான்மாவாய் நின்ற முறைமைபோல, ஜீவான்மா யானெனதெனுஞ் செருக்கறுக்கப் பரமான்வாய்நிற்கும் ஜீவன் முத்தநிலையைக் குறிக்கின்றது. எங் னனமெனின், பரமான்மா பெத்தநிலையில் உடனாய் நிற்பினும் வேறு காணப்படுமாறின்றி ஆன்மாவேயாய் ஒற்றுமைப்பீட்டு ஆன்மாவின்வழி நின்ற முறைமைபோல, சுண்டான்மா அப்பர மான்வினுடனாய் நின்றறியினும் தானென வேறு காணப்படாத

வாறு பரமான்மாவோடொற்றுமைப்பட்டு அவ்விறைபணியின் வழுவாது நிற்கப் பெறின், அங்ஙன மேகனாகி நிற்பவரால் யா னென் தென்னும் செருக்கொழியு மென்க. ஒற்றுமைப்பட்ட பின்னர் இறைபணியின்றிப்பது பந்தமாகாதோ எனின், ஆகாது;

“நாமல்ல விர்திரிய நம்வழியி னல்லவழி

நாமல்ல நாமு மரனுடடை—யாமென்னி

லெத்தனுவினின்று மிறைபணியாரக் கில்லை வினை

முற்செய் வினையுந் தருவான் முன்” எனப் பகவான் மெய்கண்டாரருளிய பரப்பிரம சூத்திரத்தில் இதைக் காண்க. “சிவமாக்கியெனையாண்ட” எனவும், “சிவமேநானெனத்தேறி னன்காண்க” எனவும், “சிவமானவாபாடித்தெள்ளேணங் கொ ட்டாமோ” எனவும் வரும் தெய்வத் திருவாசகத் திருவாக்கு களும் இம்மகாவாக்கியத்தின் கருத்தேயாம். இவனவனாகவே பாசமுமில்லை யாயிற்று. ஆகவே இம்மகாவாக்கியத்தில் பதி பசு பாச மூன்றும் வந்தமை காண்க.

தத்துவமே.

இ-ள். தத்-(பரமான்மா வெனப்படும்) அது, துவம்-(ஜீவான்மா வெனப்படும்) நீ, அசி-ஆயினை, எ-று. இது பர மான்மாவும் ஜீவான்மாவும் அனாத்ரயத்துவித சம்பந்தியாபிரூத் தலையுணர்த்துகின்றது. எங்ஙனமெனின், தூலவொளியாகிய கண்ணொளியுஞ் சூக்குமவொளியாகிய விளக்கொளியும் அத்து விதமாய்க் கலந்து நிற்குமிநிலை உற்றுநோக்க வல்லார்க்குப்பிரித் தறிய வாராமையிற் கண்ணொளியாக் காணுங்காற் காலுந் தன்மையே முனைத்துத் தோன்று மாகலின், அவ்வழி விளக் கொளி இருந்தும் இல்லை. அன்றி விளக்கொளியாக் காலுங் காற் காட்டுந் தன்மையே முனைத்துத் தோன்று மாகலின், அவ்வழிக் கண்ணொளி யிருந்தும் இல்லை. இனிக் கண்ணொளி யும் விளக்கொளியு மெனப்பகுத்துக் காணப்புகிலும் காலுந் தன்மையே முற்பட்டித் தோன்றுதலின் அவ்வழி விளக்கொளி யைத் திரிவுபுலனாக் காட்சிப் படுவதல்லது தெளிவுபுலனாக் காட்சிப் படுமாறில்லை. அதுபோலத் தூலவறிவாகிய ஆன்மா வும் சூக்கும அறிவாகியபரமான்மாவும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து

பிரித்திய வாராவென்சு. இங்மனம் சீவான்மா தாணுன்னேடத்
துவிதமாவதற்கு முந்தி ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாக விருந்த
உண்மை வெளியாம். ஆகவே இம்மகா வாக்கியத்தில் பதி பசு
பாசமூன்றும் வந்தமை காண்க.

அபமாத்தா பிரஹ்மம்.

இ-ள். அயம்-அந்த, ஆத்மா-பரமாத்துமாவே, பிரஹ்மம்,
முன்சொன்ன பிரமமாம். சிவனுக்கும் சீவனுக்கும் ஆன்மா
என்ற சொல் பொதுமையி னின்றலானும், இரண்டும் சித்தாத
விருத்தவினாலும், சீவான்மாவைப் பிரமமென மயங்காதபடி,
முன் மகாவாக்கியத்திற் குறித்த “தத்” என்னுஞ் சப்தத்தை
“அய” வென்னுஞ் சொல்லாற் சுட்டிப் பரமான்மாவே பிரம
மெனச் சாதிக்க வெழுந்தது இம்மகாவாக்கியம். இருவகை
யான்மாவிற்கும் வேற்றுமைதா னென்னையோ வெனின் கூறு
தும்: பரமான்மா அருட்சித்து, சீவான்மா அருளைச் சேருஞ்
சித்து; பரமான்மா பவத்தினைக் கெடுத்தல் புத்தி முத்தி யளிக்
குஞ்சித்து, சீவான்மா அவைகளி லழுந்துஞ்சித்து; பரமான்மா
தானேயறியுஞ்சித்து, சீவான்மா அறிவிக்க அறியுஞ்சித்தாம்.
இவ்வாக்கியத்தில் சீவான்மா அறியப்பட்ட வழியே அதன்
பாசமு மறியக்கிடக்கின்றது. ஆகவே இம்மகாவாக்கியத்தில்
பதி பசு பாசம் மூன்றும் வந்தமை காண்க.

வேதாந்தத்திலுள்ள இந்நான்கு மகாவாக்கியங்களும் அனு
பவிக்கும் பொருள் ஆன்மாவும், அனுபவப் பொருள் பரமான்
மாவு மென்பதை நன்கு விளக்கின. சுபம்.

மணவழகு.

சத்திநிபாதம்.

“நல் குஞ்சுரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ்சுரக்கன்று காண்”

மனநிலைவில் வாக்கிலனைவருக்கு மறிவரிய

வள்ளல் கள்ளத்தினான் மறுகு மறிவிலியேன்

நனை நினைவிலுட் கொண்டே யவனவனோடதுவாந்

தன்மையினின்மல வடிவுதன்னை மன்னித்

தினையனையவளவி லிருவினைதுலை யொப்பநிந்து

சீர்காழிமன்னு சிற்றம்பல நாடினானென்

முனைவினையு முடல்வினையும் வருவினையு மறுத்து

முத்தியளிப்பவன் மலர்த்தாள் சித்த முறைவப்பாம்.

பரமபதியாகிய சிவபெருமானே முதற்கடவுள். அப்பெருமானை
விட்டு நீங்காத அருட்சத்தியே பராசத்தியாம். அஃது பேரொளியோடு
கூடிய ஞானமாயுள்ளது. அஃது பரசிவத்தி லாயிரத்திலொரு கூறு
டையதாம். இதில் ஆயிரத்திலொரு கூறுடையது ஆதிசத்தி என்னும்
திரோதான சத்தியாம். இதில் ஆயிரத்திலொரு கூறுடையது இச்சா
சத்தி. இதில் ஆயிரத்திலொரு கூறுடையது ஞானசத்தி. அதில் ஆயி
ரத்திலொரு கூறுடையது கிரியா சத்தியாம். இச்சத்திகளுள் இச்சை
உயிர்க்கிரங்கும். ஞானம் இச்சைந் துணர்த்தும். கிரியை பஞ்சகிருத்தி
யங்களை நடத்தும். திரோதான சத்தி ஆன்மாக்கள் மனம் வாக்குக் காயங்க
ளாலியற்றிய புண்ணிய பாவங்கள் துலையொக்கு மளவும் மறைந்து நின்று
அறக்கருணையோடு பொருந்தி முத்தியளிக்குமநாம். அஃது ஆரூறு தத்
துவமும் ஆணவமும் வல்வினையும் கீறாக முத்திநிலை நிற்போர்க்கு அன்னை
போல் நின்று ஆதரிக்கும் தோன்றாத துணையாய்நிற்கும். அச்சத்தி ஆன்மா
போதம் இழந்த விடத்தில் பேரொளியாய்ப் பிரகாசித்து நிற்கும். அப்
பொழுது அஃது அருள்ஞானசத்தி என்று அழைக்கப்பெறும். அதனை
நமது கரணங்களைக்கொண்டு அறியில் பாச ஞானமாம். சிவபோதத்தா
லறியில் பசு ஞானமாம். அந்த ஞானத்தையே கொண்டு நாமறியில்
அஃது நமக்கோர் கருவியாம். ஆதலால் அந்த அருண் ஞானமே ஆன்மா
வை நடத்து மென்றுணர்க. இங்ஙனம் நடத்து முறையைக் காண்டல்
ஞானதரிசனமாம். அஃது வள்ளக்கைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு
முன்னே போவாரைப்போல் ஆன்மாவை நடத்தும். அத்தன்மைகண்டு

அதன் வழி நிற்றல் ஞானாதீதமாம். ஆதித்தன் நேர்வைத்த விழி யவன் மயமாய் நிற்பதன்றி பொருள் கவராததுபோல இந்த ஞானத்தின் வழி நின்றால் பசுபாச ஞானங்கள் பிரகாசியா வென்பதாம். அந்த ஞானம் எரி விளக்குப் போலவும், ஒளிபோலவும், சூரியப் பிரகாசம்போலவும், விடியற் காலம்போலவும் பிரகாசித்து நிற்கும். “இருள்கிழித்தெழுந்த ஞாயிறே போன்று” “மின்னேரணைய பூங்கழல்கள்” என்றருளியவாற்றாலுணர்க.

ஆன்ம அறிவில் சிச்சத்தி எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந் தும், பிறவியந்தகனுக்குச் சூரியப் பிரகாசம் யாதொரு பயனும் பயப்பியா ததுபோல, ஆன்ம இருள்செறிந்துநின்ற பெத்தான்மாக்களுக்குயாதொரு பயனுமின்றி நின்றமை யுணர்க. ஆனால், இறப்பில் தவங்களால் ஆணவ இருளின் வலிகுன்றி நின்றபோது அச்சத்தியின்றன்மையாகிய ஞானப் பிரகாசம் தோன்றும். இவ்வாறு சிற்றறிவிற் பேரறிவு படிப்படியாய்த் தோய்ந்து நின்றலே சத்திசிபாதமாம். இஃதாபதிதற்கு இருவினை துலையொ த்து நிற்கவேண்டும். ஏனெனில் அஃது ஒருவன் ஒரு லக்ஷியத்தைக் கட்டித் தூக்கினவிடத்து அஃது அசைவற்றுச் சமயாக நின்ற காலம் பார்த்து எய்தாற்போல வென்க. அன்றியும் ஆன்மாக்கள் தங்கி நிற்கும் நிலைகள் மூன்றாம். அவை கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்பவைகளே. இவற்றுள் கேவலம், ஆன்மா தேகங்களோடு பொருந்தி நில்லாது ஆணவத்தோடு மாத் திர மியைந்து நிற்கும் நிலை. சகலம் தேகத்தோடு பொருந்தி எண்பத்து நான்கு தூராயிரம் யோனி பேதங்களுட் பிறந்து இறந்து திரியுங்கால் இயற்றிய இருவினையாலுமும் இன்ப துன்பங்களை யதுபவித்தற்குரிய பெத்தநிலையாம். திருவருளாற் பாசம் பகையெனக் கண்டு நீங்கித்தன்னை யுந் தலைவனையு மறிந்து இறை நிறைவுள் அத்துவிதமாய் நிற்கும் நிலை சுத்தமாம்.

இம்மூன்று நிலைகளுள் சகல நிலையுள் இயற்றப்பெறும் புண்ணிய பாவங்கள், ஒரு ஜன்மத்திலே புசித்துத் தொலையத்தக்கதாக மந்திர முத விய ஆறத்துவாக்களிலேயும் முன்னரே கட்டுப்பட்ட சஞ்சிதம், எடுத்த தேகத்தில் புசித்து முடிவதாயுள்ள பிராரத்துவம், அங்ஙனம் புசிக்குங்கால் ஏறும் இதரவகிதங்களால் வரும் ஆகாமியம் ஆகிய மூன்றும் முடிந்துபோம் படி சிவபுண்ணிய மிகுதியினாலே துலையொத்து நிற்பனவாம். அதாவது ஆன்ம அறிவின் கண் இருவினையொப்புக் குறிவிளங்கி நிற்குமென்பதாம். அக்குறியாதெனில் ஒன்றில் விருப்பம் ஒன்றில் வெறுப்புமாதலின்றி, இரு வினைகளினும் அவற்றின் பயன்களினும் ஒப்ப உவர்பு நிகழ்ந்து விடுவோன தறிவின் கண் அவ்விருவினைகளும் அவ்வாறு ஒப்ப நிகழ்தலேயாம். இவ்வாறு அறிவின் கண் இக்குறி நிகழ்ச்சி கூடுமாறில்லையாயின் முத்தியடை தற்கேதுவாதல் கூடாதென்க.

அவ்விருவினைகளுள் புண்ணியமும் பதிபுண்ணியமென்றும் பசுபுண்ணியமென்றும் இருவகைப்படும். பசு புண்ணியத்தைப்பயன் விரும்பிச் செய்யில் காரியத்துட்பட்டி அழிவெய்தும். ஆதலால் அஃது நிலைபேறுடைய மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பயப்பியாதென்பது பெற்றும். பயன் விரும்பாது செய்யில் அஃது பதி புண்ணிய பண்பினதாய் நிற்கும். ஆதலால் இப்புண்ணியம், செய்வோன் கருத்தினைப்பற்றி நின்றில யுணர்க.

சிவபுண்ணியமும் புத்திபூர்வம், அபுத்திபூர்வமென்றிரு திரினும். பின்னையது முன்னேட்திற் கேதுவாய் நிற்கும். வேள்வி, பசு புண்ணியத்துட்பட்டதாயினும் பயன் கருதாது செய்யில் அபுத்தி பூர்வ பதிபுண்ணியமாம். மாபலி முன்னேப் பிறப்பிற் செய்த செயல் அபுத்திபூர்வ சிவபுண்ணியாயினமையறிக.

இஃது இங்ஙனமாக சிவபெருமான் சாதகாசிரியனை யதிட்டித்து நின்று சமயதீக்கை செய்து சரிபை தன்னை நவையற இயற்றச் செய்வன். அங்ஙனம் இயற்றினவர்கள் சிவலோகத்தைப் பொருந்தி அங்குள்ள போகமருந்தி அவனியிலுதிப்பர்கள், பின்னர் போதகாசிரியனாலே விசேட தீக்கை பெற்று சிவபூனை இயற்றி சிவசாமீபம் பெற்றுப் பெரும் போகம் துய்த்து ஒழிந்தகாலே புவியில் நண்ணுவர்.

பின் யோகாசிரியனை நண்ணி சீவ போதத்தால் நாடுதற்கரிய சிவ யோக மியற்றி சிவனுடைய சாரூபஞ் சேர்ந்து நிற்பார். இச்சாரூப தேகத்திற் டொருந்திவரும் போகத்திற் பற்றிலரேல், உலகமெலா முழியுங்காலத்தில் முத்தி எய்துவர். போகத்தி லாசையுடையரேல் சிருஷ்டி காலத்திலுலகிலுதித்து ஆணவமல பக்குவமடைந்து சத்திபதித்தபின் குருவினருளால் முத்தி எய்துவர்.

இப்படியே விசேடமாஞ் சிவதருமச் சரிதை

எழிற்கிரியை யோகமிவை யியற்றியிடுந் தவத்தாற்

றப்பறவே யொன்றை யொன்றங் கொழிப்பதாகத்

தகும்பாவ புண்ணியங்கள் சமனாகப் பொருத்த

வப்பொழுதே வினையனைத்தும் பருவமாகி

யாணவமும் பக்குவத்தை யடைதல் செய்ய

வொப்புயர் வொன்றில்லாத சிவன்சத்தி பதியு

முணரிலது மந்தாதி நால்விதமா யுரைப்பார். —

இத்திருவிருத்தத்தால் இருவினையொப்புப் பிறந்தபின் மலபரிபாகம் எய்துதலும் அதன்பின் சத்திரிபாதம் நிகழ்ந்தலும் முறைவயின் கண்டாம். இனி மலபரிபாகமாவது: ஆணவமலத்தின் சத்தி தேய்ந்து தேயந்துநின்று மீண்டும் அவ்வாண்மாவைப் பிறவிக்குக்கொண்டுய்க்காத ஓர் நிலை. இதுகா

றுங் கூறியவாற்றால் இருவினையொப்பிற்குக் காரணமாயுள்ளது சிவ புண்ணிய மென்றும் சத்தினிபாதத்துக்கு காரணமாயுள்ளது மலபரிபாகமு மெனக் கண்டாம். அன்றியுஞ் சரியை கிரியை யோகங்கள் ஞான விளைத்தற்கு அங்கமாய் நின்றனவே யன்றி தாமே முத்திகொடுக்குந்தகை மையனவல்ல வென்பதும் பெற்றும். மேலும் முன்னர்க் கூறிப்போந்த சத்தியானது நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதை என ப்பல பேதப்பட்டு ஆனம் அறிவின்கண் தோற்றி நிற்கும். இவைகளுக்குக் கலைகளென்று பெயர். கலை யெனினும் ஞானமெனிலும் ஒக்கும். பக்குவ ஆன்மாவினிடத்து நிவிர்த்திகலை பதிந்தபோது பொய்வாழ்வில் விரத்தி வரும், முத்தியிலிச்சையுண்டாம். பிரதிட்டாகலை பதிந்தபோது அவ் வெண்ணத்தை நிலைநிறுத்தும். வித்தை அறிவைச் சுத்தமாய் விளக்கி நிற்கும். இவ்விளக்கத்தில் ராகத்துவேஷம் அற்றிருக்கை சாந்தி. அதித மாண பாசொருபமாய் நிற்கை சாந்தியாதீதையாம். ஆறத்துவாக்களுள் மற்றையன இக்கலைகளுள் அடங்கி நிற்குமாற்றை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. ஆகவே நிவிர்த்திகலையுள் மந்ததர சத்தியும், பிரதிட்டாகலையுள் மந்தசத்தியும், வித்தியாகலையுள் தீவிரசத்தியும், சாந்திகலையுள் தீவிரதர சத்தியும் செறிந்து நிற்கு மென்று சிவாகமங்கள் கூறுவனவாம். இந்நால்வகைச் சத்தியும் ஆன்மாவினிடத்துப் பதிதல் அடுத்து வீழ்தலாகிய சத்திநிபாதம், சோபான முறையால் மந்ததர முதலிய நால்வகைப்பட்டு பின் பலவேறு வகைப்பட்டு நிற்கு மென்க. அதிக மந்தமாய் மெய்ஞ்ஞானத்தை யுதிப் பிப்பது மந்ததரம். மந்தமாய் உதிப்பிக்குமது மந்தம். விஞ்ஞானம் சடுதியி லுதிப்பிப்பது தீவிரம். அந்தமாதிகளில்லாச் சிவஞானம் மிகவும் ஆக்கல் தீவிரதர மெனவகிக.

மந்ததர சத்தினிபாத முடையார் தன்மைகளாவன.—

“ஆலயம் பணிதலு மதுவலம் வருதலுஞ்
சீலமெய்த் தொண்டரைச் சென்றடி வணங்கலும்
யான் செய்யும்பணியே தென்றுகை குவித்தலும்”

மந்தசத்திநிபாத முடையார் தன்மைகளாவன.—

“அவ்வயி னவனுக் காகிய குணங்கள்
இவ்வென வுரைப்ப னிறைவனை விதியா
லர்ச்சனை செய்த லதனை யாதரித்து
அவ்வழி பஞ்ச சத்தியி னர்ச்சனை
செய்வது மளித்துச் செயலுரை சந்தனை
யகம்புற மிரண்டினுமானவர்ச்சனையிற்
றகும்படி நிறுத்துத் தன்மையதாகும்.”

தீவிர சத்திரிபாத முடையார் தன்மையாதெனில்.—

ஆவதோ ஈசா னருளினட்டாங்க
மானதோர் சமாதி யடைவதிங் கடைவே
யியற்றுமிப் பிறவியி லென்கொல் ஞான்று
முயற்றிட வருமென முன்னுதலனவே
யச்சிவ தரும மானவேதுவினால்
மெய்ச் சிவஞான மேவுவரன்றே.

தீவிரதர சத்திரிபாத முடையார் குணங்களுரைக்கில்

சரியை முதலிய சரித்தோர் தாங்கள்
வருமொரு பிறவியில் ஞானம் வாய்ப்பதற்கு
சத்திய தீவிரதர சத்திரிபாத
முய்த்திடு மவர்கட் குளகுண முரைத்திடி
னிரண்டொன்றல்லா வின்பமாகும்
புரண்டெழு மதுபவ பூரண நிலையா
முத்தியெய்த் தொண்டர்தம் முன்னடி வணங்கலும்
பத்தி செய்திடலும் பன்முறை தொழலும்
பரந்த சைவாக்மப் பதிபசுபாச
நிரந்தர மதியுஞான் நென்றென நினைத்தலும்
என்பொடு நரம்பு மிறைச்சியும் பொதிந்து
தன்ப விவ்வுடலாஞ் சுமை துளக்கறவே
கீங்குவதென்றென நினைதொறு நினைதொறு
மேங்கிய வயிர்ப்பா விளகிய விதையமும்
பிறவியிற் பயமும் பெருகருள் முத்தியி
லுறவு கொண்டிடுதற் குற்றெழு காதலு
மந்தரத்தவர்வாழ் வவனியி லிவர்வாழ்
விந்திரசால மென வறிந்திடுதலும்
வினைத்துரிசறுத்து மெய்ச் சிவஞானந்
தனைப்பெறு நாளென்றென்று தவித்தலு
மோர்வருஞ் சிவனதுண்மையி னுருவை
யார்தெளி விப்பாரென வலம் வருதலு
மின்னெறியினர்க ளிரும்பசிதன்னை
லன்னதா தாவை யவாவின்ர் போலும்
வேனிலி னுச்சி விரிகதிர்ப் பாலையிற்
முன்வரும் வேளையிற் றண்ணீர் வேட்டுத்
திரிதரு பிறவிக் குருடனை யொத்து
வருபவர்க் கருங்கானகத்துவா வியினைப்

பொருவ நின்றிடுவனப் பூரணக் கடவு
ளனைந்தவப் பரம்பொருளாரெனின் ஞானக்
குணந்தரு சைவக் குருபர நாதன்

என்று கூறியருளிய அசுவலினு லறிக.

இப்பக்குவத்தையே வழிநூலாசிரியராகிய அருணந்தி சிவாச்சாரியார், “மிக்கதொரு பக்குவம்” என்றருளினார். இவர்கள் மிகு சத்தினிபாத முடைய சீவன் முத்தர்கள். இவர்கள் வெறுப்பும் விருப்புமன்றி செஞ் செம்பொன்னும் ஒக்கவே காண்பர். ஆண்டு, “அவனிவரை இவரவனை விடாதே அத்துவிதமாய் நின்று தாமுளராத லறியப்பெறுது சிவத்தோற்ற மொன்றுமே கண்டு நிற்பர்” என்க. மிகு சத்திரிபாத முடைய தீவிர தர சத்திரிபாதர்க்கு பரமகுருவால் சத்தியோ நிர்வாணதீக்கை செய்யப் பெறும்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் நால்வகைச் சத்திரிபாத முண்டென்றும் அஃதுடையார் கூற்றினைத் தென்றுங் கூறினாம்.

இனி ஆன்மாக்களும் மூன்றுவகைப்பட்டுப் பக்குவ பேதத்தால் பத்து வகைப்படுவர். மூன்றுவகையாவன:—விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் பிரிவுகளாம்.

ஞானத்தால் கலையகன்றோரை விஞ்ஞானகலரென்றும் எல்லாக்கலையுங் கூடினோரை சகலரென்றும் உண்மை நூல்கள் கூறுகின்றன. அன்றி ஆய்விஞ்ஞானகலர்: தீர்ந்ததுகளோர், தீராததுகளோர், அபக்குவர், பக்குவர் என நால்வகைப்படுவர். பிரளயாகலர்: அபக்குவர், அபாமுத்தர், பரமுத்தர் என மூவகைப்படுவர். சகலர்: பக்குவர், மந்தபக்குவர், அபக்குவர் என மூவகைப்படுவர். விஞ்ஞானகலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் மலபரிபாகத்தில் சத்திரிபாதமுண்டாம். விஞ்ஞானகலருக்கு இருவினையொப்பு இல்லை. பிரளயாகலருக்கு மப்படியேயாம். ஏனெனில் மாயாபோக மின்மையால் கன்மசாமிய மில்லையாம்.

இனி முன்கூறிப்போந்த நால்வகைச் சத்திரி பாதங்களின் பிரிவுகளையும் அவைகள் ஆன்மாக்களினிடத்துப் பதியுந் தன்மையுங் கூறுவாம். ஒரு மலத்தையுடைய விஞ்ஞானகலருக்கு தீவிரதர மந்ததரம், தீவிரதர மந்தம், தீவிரதர தீவிரம், தீவிரதர தீவிரதரம் என்னும் நால்வகைச் சத்திரி பாதங்களுள்ளன. இனி இருமலத்தாராகிய பிரளயாகலருக்கு முன்னைய நாலுடன் தீவிர மந்ததரம், தீவிரமந்தம், தீவிர தீவிரம், தீவிர தீவிரதரம் என்னும் வேறு நான்குஞ்சேர்ந்து எட்டாம். மும்மலத்தாராகிய சகலருக்கு முன்னைய எட்டுடன் மந்ததர மந்ததரம், மந்ததர மந்தம், மந்ததர மந்த தீவிரம், மந்ததரதீவிரம், மந்த மந்ததரதீவிரம், மந்த மந்ததீவிரம், மந்த

தீவிரம், மந்த தீவிரதரம் என்னும் எட்டுஞ் சேர்ந்து பதினாறு பேதமாம். அதுபற்றி இறப்பில் தவறும் சோபான முறையாய் பதினாறு பேதங்களாய் வைத்தெண்ணப் பெறும்.

(1) சரியையிற் சரியை—இஷ்டதேவதைகள் முதலியோரை நினைத்து மந்திரத்தால் செபித்தல்.

(2) சரியையிற் கிரியை—திருவலகிடல், இண்டைமாலை சாத்தல், தொண்டர்க்கடிமை செய்தல் முதலியனவாம்.

(3) சரியையில்யோகம்—சதாசிவ நாயனாரை பதுமராக வொளிர்போல் இருதயத்தில் தியானித்தல்.

(4) சரியையில் ஞானம்—அத்தியானபாவனையின் உறைப்பானே ரனுபவ வுணர்வு நிகழ்தல்.

(5) கிரியையிற் சரியை—சிவபூசைக்கு வேண்டும் உபகரணங்க ளெல்லாஞ் செய்து கோடல்.

(6) கிரியையிற்கிரியை—சூரியபூசை முதல் சண்டேசர பூஜை வரை செய்து முடித்து ஒக்கிச் செபித்தல்.

(7) கிரியையில்யோகம்—அகத்தே பூசைஜெபம் தியானம் மூன்றற்கு மூவிடம் வருத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாகம்.

(8) கிரியையில் ஞானம்—இவ்வந்தரியாக வுறைப்பின் கண்ணிகழு மோரனுபவ வுணர்வு.

(9) யோகத்திற் சரியை—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம் என்னும் நான்கும்.

(10) யோகத்திற் கிரியை—பிரத்தியாகார முந்தாரனையும்.

(11) யோகத்தில்யோகம்—தியானம்.

(12) யோகத்தில் ஞானம்—சமாதி.

(13) ஞானத்திற் சரியை—நீடித்து நிட்டைகலையா திருத்தல்.

(14) ஞானத்திற் கிரியை—ஞான பூஜா விதிப்படி செய்தல்.

(15) ஞானத்தில் யோகம்—முத்தி பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிப்பது.

(16) ஞானத்தில் ஞானம்—மும்பொரு ஞண்மை யுணர்ந்து பேரானந்தத் துள்ளமிழ்ந்தி நிற்கல்.

இனி விஞ்ஞானகலர்க்குரிய தீவிரதர மந்ததர முதல் சத்திரிபாதம் நாலில் மலபாகமும், அதமபக்குவம், மத்திமபக்குவம், உத்தமபக்குவம், உத்தமோத்தமபக்குவம் என நான்கு வகையாம்.

சிவபிரான் நமக்கு மேலென்றுணர்வது அதமபக்குவம். சிவன்போல வடிவு பெறுதல் மத்திமபக்குவம். நீங்காச் சேஷன் பண்ணுதல் உத்தமபக்குவம். அவனாயிருப்பது உத்தமோத்தமபக்குவம். பிரளயாகலருக்கு கன்மபாகமும் மலபாகமும் நாலாம். அது கீழ்ப் பிருதுவியப்புக்களில் உருத்

திரராய சிவனுண்டாய தென்னும் நினைவுவருதல். மேலே அக்கினிவாயு ஆசாசங்களில் உருத்திரராய சிவச்செயலாபத் தங்களைப் பாவித்திருத்தல். தங்களுடலும் கரணமும் சிவனதாகக் கொள்ளுதல் போதமற்றது சீகண்டரர்தியராம் அவதர மாம் புகழை யுடைத்தாதல்.

இனிச்சகலருக்குரிய எட்டில். (1) அரம்பைத்தண்டிலக்கினிபற்றினாற் போல் தவஞ்செய்வாரைக் கண்டு தவஞ்செய்து இடையிலே விடுவது மந்த தர மந்ததரம் (2) நீரில் நெருப்புப்பேரல்ச் செய்யும் சரியை மெய்யெனக் கொள்வது மந்ததர மந்தம். இவை யிரண்டுஞ் சரியை. (3) பச்சைமரத்தி லக்கினி பற்றுவதுபோல கிரியை நினைவுபற்றி அருமை கண்டவிடல் மந்த தர மந்ததீவிரம் (4) நனைந்தவிரகி லக்கினிபோல பற்றவரிதாயப் பற்றி னால் விடாதாகை மந்ததர தீவிரம். இவை யிரண்டும் கிரியை. (5) உலர்ந்த விறகில் அக்கினிபோல் பற்றினது விடாமற் பிடித்தல் மந்த மந்ததரதீவி ரம் (6) கரியிலக்கினிபோல் காட்டின யோகம் ஞானம் பற்றல் மந்த மந்த தீவிரம். இவையிரண்டும் யோகம். (7) செப்புப் பொடியில் அக்கினிபற்றின பொருளை பற்று விடாமற் பிடிப்பதுபோல ஞானத்தைப் பற்றல் மந்த தீவிரம் (8) பொற்சோதியாகிய சுவர்ணத்தில் அக்கினி கடுகப்பற்றி உருகிக் கலப்பதுபோல ஞானத்திலமுந்தல் மந்ததீவிரதரம். இவையிரண்டும் ஞானமாம். இவையுடையோரை தீக்ஷிக்கு முறைமையும் சட்கதீக்ஷை, பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானததீக்ஷை, சாத்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை என்னும் ஆறும், இவையங்கமாயுள்ள அவுத்திரிதீக்ஷையும், சமையம், விசே ஷம், நிருவாணம், ஞானம் எனப்பலவகைப்படும். அவைகளை ஈண்டு விள க்கி விரித்திலம்.

அனைத்துயிர்க்கு முயிராகி நின்றே யென்று

மாறாது தத்துவத்துக்க தீதனாகி

நினைப்பரிதாயுள்ள சிவன் கருணையாலே

நீடுவகிற் சற்குருவாம் நிமலன் நேகற்

தனைப் பொருந்தியவன்னுனையாகி நின்று

சத்திரிபாதத் துள்ளோர் தங்கள் பாச

வினைத்தொகுதி பொழிந்திடவே நோக்கித் தீண்டி

விளம்பிய வுத்திரியாதியா லளிப்பன் வீடே.

என்று கூறிய செய்யுளாலு மறிசு.

சுத்தாந்தம்
பு. 159

சிவனுக்குஞ் சத்திக்குஞ் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் முற்கூறிய கலைகளி னிடத்து மருவி நிற்பனவாம். மந்ததர சத்திரிபாதர்க்கு ஆசான் நிவிர் த்தி பிரதிட்டை என்னும் கலைகளிலுள்ள வினைத்தொகுதிகளை மாய்த்து பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள புலனங்களில் வைப்பன். மந்த சத்திரிபாதர்க்கு வித்தியாகலையிலுள்ள வினைகளையழித்து சுத்தவிதையில்வைப்பன். தீவிர

சத்திநிபாதர்க்கு சாந்திகலையிலுள்ள பாசங்களை நீக்கி சிவசம்முத்தி யென் னும் பதமுத்தி யளிப்பன். இவர்களுக்குப் பரமுத்தி பிரளய காலத்திலுளிப் பன். தீவிரதரமாம் சத்திநிபாதம் பதியில் யாதொரு பற்று மிலராகி சத்தி யோ நிருவாணத்திற்குரியராவார். அதாவது உடனே பரமுத்தி வந்துவர். சந்தான குரவரினொருவராகிய உமாபதிச் சிவாச்சாரியரால், பெற்றான் சாம்பானுக்கும் முள்ளிச் செட்டிக்கும் இத்தீக்கை செய்யப்பெற்ற உண் மைச் சரிதங் கேட்டுணர்க.

சத்தியோ நிருவாணஞ் சஞ்சிதமாம் வினைக

டன்னுடனே பிரரத்த வினகடனு வாகி

யத்தனையு மொழித்தருளி யகண்டாகாரதையா

யளவிறந்த வானந்தமாகச் சத்த

சித்துருவாய் நித்தமாய்ச் சிந்தாய்ப் பெரிதாய்த்

திசுமொளியாய் மனத்தாற் சிந்திக்கொண்ணு

ரித்தனுடன் வேறறவே நிறுத்த வென்றே

நிகழ்த்தியிடுஞ் சித்தாந்த முத்தியிந்த நிலையே.

— சிவநாயகம்
162

ஆதலால் அன்பர்களை! சரியையாகி சிவபுண்ணியங்களை இயற்றி இரு வினை யொப்பெய்தி மலபிரபாக மடைந்து இறைவனுடைய சத்தி பதி தற்குரியராடாறு சற்குரு பாதாரவிந்தங்களை வணங்குவாம்.

நிருவாசகம்.

பித்தனென்றேனை யுலகவர் பகர்வதோர் காரணமிதுகேள்

ரோத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடிமுமுபாயம தறியாமே

செத்துப் போயருநரகிடை வீழ்வதற் கொருப்புகின்றேனை

யத்தனாண்டு தன்னடியிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே.

பிணக்கிலாத பெருந்துறைப்பெரு

மானுன்னுமங்கள் பேசுவார்க்

கிணக்கிலாததோ ரின்பமேவருந்

துன்பமே துடைத் தெம்பிரா

னுணக்கிலாததோர் வித்துமேல்வினா

யாமலென்வினை யொத்தபின்

கணக்கிலாத் திருக்கோலநீ வந்து

காட்டினாய்க் கழுக்குன்றிலே.

வேறு.

தரைமுதலா மண்டமிந்திர சாலமாய்த் தோன்றிடவும்

பிரமன் முதலோர் வாழ்வு பேய்த்தே ரென்றெண்ணிடவும்

நிரதிசயானந்த சிவ நித்தியங்கா ணென்றிடவும்

பரகுருவே சத்திபதிப்பாயடி யேற்கே.

கரமிரண்டினுற் குருவின் கால் தலைமேல் வைத்திடவும்
 அரவென்றலரிடவு மாடிடவும் பாடிடவும்
 நிரதிசயாநந்த நீச்சி லழுந்திடவும்
 பரசிவ சத்தி பதிப்பாயடி யேற்கே.
 ஆகஞ்சி சீயென்றரு வருத்து நின்றிடவும்
 மோகமலமாயை கண்ம மோசித்திருந்திடவும்
 ஏகவருளுள் வந்திருந்திடவு மண்ணை தையல்
 பாகனே சத்தி பதிப்பாயடி யேற்கே.

[1910ஹ இராமநாதபுரத்தில் கூடிய சைவசித்தாந்த மகாசமாஜக் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்டது. ப-ர்.]

S. பால்வண்ண முதலியார்.

பஞ்சகோசங்கள்.*

சிவீநேசச் செல்வர்களே !

“மருவானந்தம் விஞ்ஞான மனோபிராணன் அன்னமய முருவார் தன்மையுண்டாய் முன் ஒன்றுக்கொன்று சூக்குமமாய் வருமாம் அன்னமயம்பற்றி மாயை முதற்காரணமாகும் அருவாயான்மா ஐங்கோசத்தார்ப்புண்டு அவற்றினகம்புறமாம்” என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவாக்கை ஆதாரமாகக்கொண்டு “பஞ்சகோசங்கள்” என்னும் விஷயத்தை எம் சிற்றறிவிற்கெட்டியவாறு சிறிது கூறத்துணிந்தாம், “பஞ்சகோசங்கள்” என்பதற்கு “ஐந்து சரீரங்கள்” என்று பொருளாம். நம்முடைய ஆன்மா வசிப்பதற்குச் சாதகமாக ஐந்து சரீரங்கள் கடவுளால் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம், என்பவைகளாம். அவைகள் முறையே தூலசரீரம், சூக்குமசரீரம், குணசரீரம், கஞ்சுகசரீரம், காரணசரீரம் எனவும்படும். இந்த ஐந்து சரீரங்களைப் பற்றியும், இவைகளுக்கும் ஆன்மாவுக்கு முள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்களைப் பற்றியும் சிறிது கூறவேண்டுமென்பதே இற்றை உபநியாசத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

* 1910ஹ இராமநாதபுரத்தில் கூடிய சைவசித்தாந்த மகாசமாஜக் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்டது. ப-ர்

அன்னமயகோசம்.

அன்னமயகோசம், என்பதைப்பற்றி முதலில் விசாரிப்பாம். எலும்பு, தோல், நரம்பு, இரத்தம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை, என்னும் சத்த தாதுக்களால் கட்டப்பட்டு நம்முடைய கட்புலனுக்குத் தோன்றுவதாகிய நமது உடம்பே அன்னமயகோசம் அல்லது தூலசரீரம் என்று சொல்லப்பெறும். அன்னம் முதலிய உணவுப் பொருள்களினாலேயே நமது உடம்பு போஷிக்கப்பட்டு வளர்ந்து வருவதால் அது அன்னமய கோசமென்றும், மற்ற நான்கு சரீரங்களைப்போலன்றி நம்முடைய கண்ணுக்கு எளிதில் புலப்படக் கூடியதும் நம்முடைய ஸ்பரிசு உணர்ச்சியால் அறியப்படக் கூடியதுமான ஸ்தூல உருவத் தோடு கூடியிருத்தலால் தூலசரீர மென்றும், நமது தேகம் பெயர் பெறுவதாயிற்று. ஜீவான்மா அநாதியிலேயே “ஆனைவமலம்” என்று சொல்லப்படும் அறியாமை வயப்பட்டுத் தனது இயற்கை யறிவை இழந்திருத்தலால் அவ்வறிவை எழுப்பி விடுவதற்கு இந்தத் தூலசரீரம் ஒரு சாதகமாயிருக்கின்றது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும்; சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்து தன் மாத்திரைகளும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்த மென்னும் ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும்; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக்கரணங்களும்; பிரானன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும் பத்துவாயுக்களும்; வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் என்னும் ஐந்து கன்மங்களும்; புருடனும் ஆகிய முப்பத்தைந்து கருவிகளும் செவ்வையாய் அமையப்பெற்ற தூலதேகத்தில் ஆன்மாவின் அறிவு விளக்கப் பெறுவதே சாக்கிர மெனப்படும். ஆனால் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த தூலசரீரம் இப்போது நமது கண்ணுக்கு புலப்பட்டுத் தோன்றும் மொந்தா காரமான உருவத்தையுடையதாயிருந்தபோதிலும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத பரமானுக்கள் ஒன்று சேர்ந்தே இப்

படிப்பட்ட உருவம் உண்டாயிருத்தல் வேண்டு மென்பது அணுகி ஆராயும் எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மைப் பொருளாம். இந்த ஒவ்வொரு அணுக்களும் பிராண சக்தி யோடு கூடியவைகளாயிருக்கின்றன என்று இப்போது மேனாட்டு சாஸ்திரிகள் துட்ப ஆராய்ச்சி செய்து முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்லலாம். நாம் ஆகாரத்தை உட்கொள்ளுகிறோமே தவிர, அதற்குப் பிறகு என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிவதில்லை. அதன் பிறகு நடக்கிற வேலை நமது மனோவுணர்ச்சிக்குப் புலப்படுவதில்லை. ஆனாலும் சரீரத்துக்குள் அமைந்திருக்கும் கருவிகள் தாமே வேலை செய்ய ஆரம்பித்து ஆகாரத்தில் சரீரபோஷணைக்கு அவசியமானவற்றைப் பிரித்துத்தனியாக இரத்தத்தோடு சேர்த்தும், அவசியமில்லாதவற்றைக் கழித்தும் வருகின்றன. நம்முடைய சரீரத்தில் ஒரு காயம்பட்டால் நாம் (இங்கேநாம் என்றது ஆன்மாவின்னையும் அதனுடைய மனோ உணர்ச்சியையும்) வலியை மாத்திரம் உணருகிறோம். அப்படி உணருவதும் ஆன்ம உணர்ச்சி ஸ்தூல சரீரத்தில் பிரவர்த்தித் திருக்கும் போதுதான். ஆனால் காயம்பட்ட இடத்திலுள்ள பரமானுக்கள் தாமே ஒன்று சேர முயற்சித்து நாளாவட்டத்தில் ஒன்று சேர்ந்து சரீரத்தில் காயம்படாதபாகம் எந்த நிலையில் இருக்கிறதோ அதே நிலைக்குக் காயம்பட்ட இடத்தையும் சொண்டு வந்து விடுகின்றன. அப்படி அடைந்ததைத்தான் “காயம் சொஸ்தமாகி விட்டது” “புன் ஆறிவிட்டது” என்று நாம் சொல்லுகிறோம். நம்முடைய ஆன்ம உணர்ச்சிக்குப் புலப்படாமலே சரீரத்துக்குள் இருக்கும் சில கருவிகள் வேலை செய்து உட்கொண்ட ஆகாரத்தைப் பிரித்து இரத்தத்தோடு கலக்கும் படிச் செய்கிறதென்னும் உண்மையும், நம்முடைய ஆன்ம உணர்ச்சிக்குப் புலப்படாமலே சரீரத்திலுள்ள காயம் அணுக்களின் கூட்டுறவினால் சொஸ்தமடைகிறதென்னும் உண்மையும் ஒவ்வொரு அணுக்களும் பிராண சக்தியுடையனவாயிருக்கின்றன என்பதை ரூசுப்படுத்தப்போதிய உதாரணங்களாகும். இந்த அணுக்கள் தாமே இவ்விதம் இயங்குவதற்கு அவர்கள் பிராண

சக்தியுடையனவா யிருக்கவேண்டு மென்றும், அவைகளுக்கு ஒருவித உணர்வும் இருக்கவேண்டியது அவசிய மென்றும் மேலுட்டு தேகத்ததுவ சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்பட்டு அதை (Unconscious memory) என்று சொல்லுகிறார்கள்.

சரீரத்திலுள்ள அணுக்களே ப்ராண சக்தி உடையனவா யிருந்தால் ஆன்மா பிரிந்தபின், அதாவது ஒருவன் மாணமடைந்தபின் அச்சரீரம் இயங்காததற்குக் காரணமென்ன என்று சிலருக்குச் சந்தேகம் நிகழலாம். இங்கே துட்பமாகக் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயமிருக்கிறது. அதாவது ஆன்மா பிரிந்து விட்டபடியால் சரீரம் இயங்கவில்லையா? அல்லது சரீரம் இயங்காமற்போனதால் அச்சரீரத்தை விட்டு ஆன்மா பிரிந்து விட்டதா? என்பதுதான். இதை விளக்குவதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லலாம். நம்முடைய சரீரத்தை ஒரு மாளிகை பென்றும், ஆன்மாவை அம்மாளிகையில் வசிக்கும் ஒரு தனவான் என்றும் வைத்துக்கொள்ளுவோம். மாளிகையானது சுத்தமாயும் பலமாயும் இருக்கிற வரையில் அந்த தனவான் அதில் வசித்து வருகிறான். நாளா வட்டத்தில் வெயிலினால் காய்ந்தும் மழையினால் நனைந்தும் மாளிகையினுடைய உறுதிகெட்டுப்போய் அடி விழுந்துவிடக் கூடிய தருணத்திலிருந்தால் அந்தக்கனவான் அம்மாளிகையை விடுத்து வேறொரு நல்ல மாளிகைக்குக் குடிபோகிறான். அதேமாதிரி நம்முடைய சரீரத்திலுள்ள கருவியெல்லாம் நிலைகுலையாமல் சரியான அமைதியுடன் இருக்கும் வரையில் ஆன்மா இந்த சரீரத்தில் வசிக்கிறது. சரீரத்தின் அணுக்கள் ஒழுங்கு தவறி தத்தம் வேலைகளைச் செய்யாமல் மாறுபட்ட நிலைமையை அடைந்தால் இனி இந்தச்சரீரம் பயன்படாதெனக் கருதி ஆன்மா வேறொரு நல்ல சரீரத்தை நாடி இதை விடுத்துச் செல்லுகின்றது. ஆகவே சரீரத்தின் ஒழுங்கான இயக்கம் முதலில் கெட்டுப் போகவே ஆன்மா சரீரத்தை விட்டுப் போய்விடுகிறதென்பதும், ஆன்மா போய்விட்டபடியால் சரீரத்தின் ஒழுங்கான இயக்கம் நடைபெறவில்லை என்பது பொருந்தா தென்பதும் பெறப்படுகிறதன்றோ? இப்படி ஆன்மா சரீரத்தை விட்டுப்

பிரிந்து போவதைத்தான் “மரணம்” என்று சொல்லுகிறோம். “மரணம்” என்பது சரீரத்தினுடைய ஒருவகையான மாறுதலே யன்றி வேறல்ல. ஒருபொருளினுடைய அழிவுவேறொரு பொருளினுடைய சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயிருப்பதால் அந்தப் பொருள் அழிந்து விட்டதென்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லை; நிலைமாறுதல் என்று தான் சொல்ல முடியும். மண்ணினுடைய நிலைமாதியே குடமாகிற தென்பதும், குடத்தினுடைய இலக்கணம் மாறினால் அது வேறொரு பாண்டமாக ஆக்கப்படலாமென்பதும் யாவரும் அறிந்தவிஷயமன்றோ? அதுபோலவே தான் நமது சரீரமும். மனிதனுடைய இறந்த சரீரத்தைக் காற்றுள்ள ஒரு வெளியில் போட்டுவைத்திருந்தால் காற்றும், நீரும், சூரிய உஷ்ணமும், அந்தச் சரீரத்தில் தாக்கத்தாக்க அந்த சரீரம் பலவிதமான மாறுதலை யடைகின்றது. சரீரத்தின் ஒருபாகம் கரிவாயு, அமோனியாக், நீராவி முதலியவைகளாக மாறி ஆகாயத்தில் பாவி பின்பு மழை, பெய்யும்போது மழையுடன் கலந்து பூமிக்கு வருகிறது. இப்படி வந்தவைகள் மரம் செடி முதலிய நாவர வஸ்துக்களுக்கு உணவாகி அவைகளை வளரும் படிச் செய்கின்றன. இப்படியே ஒருபாகம் கனபதார்த்தமாகவே பூமியிலேசேர்ந்து பயன்படுகிறது; மற்றொருபாகம் திரவ பதார்த்தமாகவே சேர்ந்து பயன்படுகிறது. ஆகவே சரீரம் இறந்துபோனால் அது அடியோடு அழிந்து ஒன்றுமில்லாத வெறும் சூனியமாய் விடுகிறதென்று நினைப்பது தவறு. அது ஒரு நிலையைவிட்டு வேறொரு நிலைக்குமாறிப் பயன்படுகிற தென்பதே உண்மை. நம்முடைய சரீரத்திலுள்ள அணுக்கள் பிராணசக்தியோடு கூடியவைகளாய் இருக்கின்றன என்பதற்கு இறந்துபோன சரீரமே போதுமான அத்தாட்சியாகும். ஏனெனில் ஆன்மா பிரிந்து போனபிறகும் அது பலவிதமான மாறுதலுக்கு உட்படுகிறதினாலென்க. காற்று, வெயில், மழை இவைகள் அச்சரீரத்தினின்று தாக்குவதால் அது மாறுதலடைகிறதென்று முன்னமே கூறியிருக்கிறபடியால் சரீரம் மாறுதலடைவதற்கு அவைகளே காரணம், பிராணசக்தி அவசியமல்ல வென்று கூறக்கூடாதோவெனின்; கூடாதாம். ஏனெனில் ஆம்

மூன்றாம் ஒரு கருங்கற், பாறையில் இடைவிடாது தாக்கின் போதிலும் அப்பாறை மாறுதலடையாமல் ஒரேநிலையில் இருக்கக் காண்கின்றே மாதலால் அம்மூன்றனையுந் தவிர வேறொன்றும் அவசியம் வேண்டியிருக்கிற தென்பதும், அதுவே பிராண சக்தியா மென்பதும், இனிதுபுலப்படும். ஆகவே நம்முடைய சரீரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அணுக்களும் பிராணனோடு கூடியவைகளா யிருக்கின்றன வென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கிக்கிடந்த தொன்றும்.

இங்கே கவனிக்கப்படவேண்டிய இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கின்றது. அதாவது ‘பிராணன்’ என்பதும் ‘ஆன்மா அல்லது ஜீவன்’ என்பதும் ஒன்றல்ல, இரண்டும் வெவ்வேறு இலக்கணங்களுடையன வென்பதுதான். பிராணன் என்பது ஒருவிதமான சக்தி. உஷ்ணம், ஒளி, ஆகருஷ்ணம், மின்சாரம் போன்ற மற்ற சக்திகளைப் போலவே அதற்கு ஒரு ஆரம்பமும் முடிவும் உண்டு. அந்த சக்திகள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்குப் பிரயோகமாவது போலவே பிராணசக்தியும் பிரயோகமாகிறது. ஆனால் ஆன்மாவோ என்றும் அழியாததும் ஆதியந்த மற்றதுமான சித்துப் பொருள், ஆகவே பலவிதமான மாறுதலுக்கு உள்ளாகிற வெறும் சரீரம் அச்சரீரத்தை இயக்கிப் பலவிதமான மாறுதலுக்கு உட்படுத்திகுற பிராண சக்தியைவிடத் தாழ்ந்ததென்பதும், மின்சாரம் ஆகருஷ்ணம் போன்று ஆரம்பத்தையும் முடிவையு முடையதாயிருக்கும் பிராணசக்தி என்றும் அழிவில்லாத ஆன்மாவை விடத் தாழ்ந்ததென்பதும், ஆகலால் ஆன்மாவே மற்ற இரண்டையும்விடச் சிறந்ததென்பதும் உள்ளங்கை நெல்விக்கனி போல் விளங்குகிறதன்றோ? பிராண சக்தியை மேனாட்டார் (Life) என்றும், ஆன்மாவை (Soul) என்றும் வழங்குவர்.

இனி, எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான ஆன்மாவின்னுடைய அறிவு விளங்கப் பெறுதற்குச் சாதகமாக இந்தத் தூலசரீரம் ஏற்பட்டது. இந்தத் தூலசரீரத்தில் ஆன்மா அறிவு எவ்வளவு தூரம் விளங்குகிற தென்பதைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். தூலசரீரம் எலும்பு, நரம்புபோன்ற தடிப்பான கனபதார்த்தங்

கனால் ஆக்கப்படிருக்கிறதென்று முன்னமேயே கூறியுள்ளோம். கனத்தபொருள்களின் சேர்க்கை யாலான எந்த வஸ்துவும் மென்மையான ஆகாயத்திலும் வாயுமண்டலங்களிலும் இயங்கும் இயல்புடையதல்ல. மென்மையான பஞ்சு ஆகாயவெளியில் பறப்பதும், கடினமான செங்கல் ஆகாய வெளியில் பறக்காமல் கீழேவிழுந்து விடுவதுமே இவ்வுண்மையை விளக்குதற்கு உறுஞ்சான்றாம். மேனாட்டு பூதபௌதிக சாஸ்திரிகள் இவ்விஷயம் என்றும் மாறாத உண்மையானதொன்றும் என்பதை அநேக காரணங்கள் காட்டி நிலைநிறுத்தி யிருக்கின்றார்கள். ஆகவே கடினமான தூலசரீரம் இயங்குதற்கும் உலாவுதற்கும் ஏற்றவிதமாய் மண்முதலிய கடின பதார்த்தங்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த மண்ணுலகம் நமக்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. நிற்க, கடினமான இந்தத் தூலதேகத்தில் ஆன்ம அறிவு இத் தூலதேகத்தின் அமைப்புக்கு ஏற்கவே விளங்கப்பெறும். சூரியனுடைய வெளிச்சம் ஒரே தன்மையா யிருந்தபோதிலும் நான்குபுறமும் கற்கவரினால் அமைக்கப்பட்டு சிறு சாளரத்தையுடைய ஒரு அறைக்குள் அவ்வெளிச்சம் சிறிது தோன்றுவதைப்போலவும், நான்குபுறமும் சுத்தமான பனிங்குச் சுவரினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு அறையில் மிகுந்து தோன்றுவதைப் போலவும் நம்முடைய ஆன்ம அறிவு தூலதேகத்தில் சிறிதே விளங்கப்பெற்று மற்ற சரீரங்களில் மிகுந்து விளங்கு மியல்புடையதாம். அதாவது தூலதேகத்தில் ஆன்ம அறிவு ஸ்தூலமாகவே விளங்கும். மேலும், இந்தத் தூலசரீரம் நாம் விரும்புகிறபடி யெல்லாம் இயங்கவல்லதன்று. ஏனெனில் இத்தூலசரீரத்தினுடைய செய்கைகள் இடத்தினாலும் காலத்தினாலும் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இராமனாகுபுரத்தில் இச்சமயத்தில் இருக்கிற ஒருவனுடைய சரீரம் இதே சமயத்தில் சென்னையிலாவது மற்றவேறு இடங்களிலாவது இருத்தல் சாத்தியமல்ல. ஆகவே நம்முடைய சரீரம் இடத்தினால் வரையறைப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒருகாலத்தில் ஒருவிஷயத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் அதே காலத்தில் வேறொரு விஷயத்தைக் கவனிக்கச்

சக்தியற்றவனா யிருக்கிறான். இதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவாம். ஒருவன் கடற்கரையோரமாக நின்று இயற்கை அற்புதங்களை ஊன்றி நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது காதி ருந்தும் அவன் ஒன்றையுங் கேளாதவனாயும், இனிய சங்கீத ஓசையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது கண்ணிருந்தும் காணாதவனுயிருப்பதை நாம் அனுபவத்தில் காண்கின்றோ மல்லவா? ஏககாலத்தில் இரண்டு விஷயங்களைக் கவனிக்கும் ஆற்றல், ஸ்தூலசரீரத்தில் அமைந்துள்ள கருவிகளைக் கொ ண்டி ஆன்மா அறிவு விளங்கும் அச்சமயத்தில், ஆன்மா வுக்கு இல்லை யென்பதற்குமேலே சொன்னதே போதுமான உதாரணமாகும். ஆகவே ஸ்தூலசரீரம் காலத்தினாலும் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இந்தத் தூலசரீரத்துக்கும் ஆன்மாவுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமுண்டு. ஆன்மா அறிவு விரிந்து பிரகாசித்து இத்தூல சரீரத்தினும் துட்பமான சரீரங் களில் அவ்வறிவு பிரவர்த்தித்து வேலைசெய்ய ஆரம்பிக்கிற வரையில் இந்த சம்பந்தம் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஏனெ னில் ஆன்மா எப்பொழுதும் ஒருபொருளைச் சார்ந்து நிற்குமே தவிரத் தனித்து நிற்காது. தூலசரீரத்தினுஞ் சிறந்த சரீரங் களில் வசிக்கும்படியான நிலைமையை ஆன்மா அடைகிறவரையி ல் தூலசரீரத்தில் வசிக்கும். ஆனால் முதிர்ந்த அறிவும், மனோசக்தியும் வாய்ந்திருப்பவர்கள் ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து கொண்டே அநேக அற்புதங்களைச் செய்யவில்லையா என்று சிலர் கேட்கலாம், அவர்கள் செய்கிறார்களென்பது வாஸ்தவமே யாயினும் ஸ்தூலசரீரம் அவர்களுக்குப் பேருக்குமட்டு மிருக்கிறதே தவிர அவர்களுக்கு உதவியாயிருப்பவை சூக்கும சரீ ரங்களே, இனி, சூக்கும சரீரத்தைப்பற்றிச் சிறிது சொல்லு வோம்.

பிராணமயகோசம்.

தூல சரீரத்துக்கு அடுத்த படியாக உள்ளது சூக்குமசரீரம். மற்ற மூன்று சரீரங்களும் இதைவிட சூக்குமமாக இருந்தபோதிலும் தூல சரீர த்தை நோக்கி இதுசூக்குமமாக இருத்தல்பற்றியே சூக்கும சரீரமென இது வழங்கப்படுகிறது. இந்த சூக்கும சரீரமும் அணுக்களின் கூட்டுறவினால்

ஆக்கப்பட்டதுதான். ஆனால் ஸ்தூல சரீரத்தின் அணுக்களினும் துண்ணியவான அணுக்களால் இச்சரீரம் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் இந்தசரீரம் இந்திய உணர்ச்சிக்குப் புலப்படாததாகும். இதனுடைய இயல்பு கனபதார்த்தம், திரவபதார்த்தம், வாயுபதார்த்தம் (Solid, Liquid, Gas) என்று நாம் சாதாரணமாய்ச் சொல்லுகிற மூன்றனுள்ளும் அடங்காமல் துட்பமான ஒரு தனித்த இலக்கணத்தையுடையதாகும். இந்த சரீரத்தை மேனோட்டார் (Astral Body) என்று கூறுவர். ஹிப்னாடிசம் என்று சொல்லப்படும் யோக நித்திரையும், கிளெர்வாயன்ஸ் என்று சொல்லப்படும் ஆத்மக்காட்சியும், இன்னும் இவைபோன்றவைகளும் இந்த சூக்கும சரீரத்தில் ஆன்ம அறிவு விளங்கும்போது சித்தியாகக்கூடியனவாம். இந்த சூக்கும சரீரத்தில் ஆன்மாவினுடைய அறிவுவிளங்கப்பெறும் அவசரமே சொப்பனம் என்று சொல்லப்படும். சூக்கும சரீரம் பெரும்பாலும் தூலசரீரத்தையே ஒத்திருக்கும். இவ்விரண்டு சரீரங்களுக்கும் மிக நெருங்கிய சம்பந்தமுண்டு. சூக்குமசரீரம் தூலசரீரத்தோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுற்றும் ஸ்தூல சரீரத்தின் தோற்றத்தையே பெரும்பாலும் ஒத்துமிருக்கிறபடியால் தியாசபியார் இதை (Double) என்று கூறுகிறார்கள். இதனால் இவ்விரண்டு சரீரங்களும் எல்லாவகையிலும் ஒத்திருக்கின்றன என்று கருதக்கூடாது. வடிவத்தில் மாத்திரந்தான் ஒத்திருக்கும். தூலசரீரம் ஏற்கெனவே கூறியபடி தடிப்பான அணுக்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலால் கனமிகவுடைத்தாய் இந்த நிலப்பகுதியில் மாத்திரம் சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையதாயிருக்க, சூக்கும சரீரம் இலேசான துண்ணிய அணுக்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலால் கனக்குறைவால் அந்தரத்தில் மாத்திரம் இயங்கவல்லதாயிருக்கிறது. அநேகர் மோகினியைக் கண்டதாகவும், அநேகருக்கு மோகினி பிடித்திருப்பதாகவும் நாம் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? மோகினிக்குக் கால் தரையில் படுகிறதில்லையென்றும் பலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆன்மா சூக்கும சரீரத்தில் இருந்துகொண்டு உலாவுவதைத்தான் நாம் மோகினி என்கின்றோம். பேய். பிசாசு, என்பவைகள் இம்மாதிரியான சூக்கும சரீரத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் துராத்மாக்களே தவிர வேறல்ல. சூக்கும சரீரம் இலேசான பொருளாதலாலும், இலேசான பொருள் அந்தரத்தில் இயங்கும் ஆற்றலுடையதென்பது சாஸ்திரமுடிபான உண்மையாதலாலும் மோகினி முதலியவைகளுக்குக் கால் தரையில் பாவுகிறதில்லை என்று நம்மவர்கள் சொல்லுவது முற்றும் உண்மையேயாம். இந்த சூக்கும சரீரத்தின் நிறம் வெண்மையாகவாவது கறுப்பாகவாவது இருக்கும் ஆன்மாக்களின் பரிசுத்தத்தைப் பொறுத்ததாக இந்த நிறவேறுபாடுகளிருக்கின்றன. நல்ல செய்கையும், பரிசுத்தமான சிந்தனையுமுடைய ஆன்மா சூக்கும சரீரத்தில் வசிக்கும்போது அச்சரீரம் மிகவும் வெண்மையாகத்

தோன்றும். “கிறிஸ்தவர்களால் என்ஜல் (Angel) என்று சொல்லப்படும் தேவதூதனுடைய உருவம் படத்தில் வரையப்பட்டிருப்பதை அநேகர் பார்த்திருக்கலாம். இந்த உருவம் வெண்மை நிறமுடையதாயும் இருபுறங்களிலும் சிறகுகள் உடையதாயும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எதைக்குறிப்பிடுகிறதென்றால் தேவதூதர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் பரிசுத்தமான ஆன்மாக்கள் என்பதையும், அவர்கள் வசிக்கும் சூக்கும் சரீரம் தூய்மையான வெண்ணிறமுடைய தென்பதையும், அப்படத்தின் வெண்மை நிறம் குறிப்பிடுகிறது. இருபுறங்களிலும் சிறகுகள் இருப்பது சூக்கும் சரீரம் ஆகாமல் இயங்கவல்லது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.” என்று (Louis Figuier) என்னும் பிரான்ஸுதேசத்து விற்பன்னர் ஒருவர் தாமெழுதியிருக்கும் (The day after death) என்னும் அருமையான நூலில் கூறுகின்றார். ரம்பை, உலர்வடி, என்று சொல்லப்படும் தெய்வலோக ஸ்திரீகளுக்கு இறகுகள் வைத்து எழுதப்பட்டிருக்கும் படங்களை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இதுவும் மேற்சொன்ன உண்மையைத்தான் உலியுறுத்துகின்றது. தீய சிந்தனையும், தீயசெயலுமுடைய ஆன்மாவின் சூக்கும் சரீரம் கரிய நிறமுடைய தென்பதற்கு ஆவேசங்கள் கருநிறமுடன் உலாவுகதை இவ் வில்கண்டு அநேகர் பயந்தும், பயந்து உயிர் துறந்துமிருப்பதை நாம் அனுபவத்தில் பார்த்திருப்பதே சான்றாகும். சூக்கும் சரீரம் நம்முடைய கட்டிலனுக்கு மட்டும் புலப்படக்கூடியதே யன்றி ஸ்பரிசு உணர்ச்சிக்கும் புலப்படாது. கையினால் அந்த சரீரத்தைப் பிடிக்கவாறுது அல்லது தொட்டு ஸ்பரிசிக்கவாறுது ஸ்தூலசரீரத்திலிருக்கும் நம்மால் முடியாது. மனிதர்களுக்கு ஸ்தூல சரீரத்தில் அபிமானம் மிகுந்திருப்பதால் அவ் வபிமானத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும்சூக்கும்சரீரம், ஸ்தூலசரீரம். இறந்த பின்பும்கூட அதை விட்டுப்பிரிய மனமின்றி அதன் பக்கத்திலேயே வந்து உலாவிக்கொண்டிருக்கும். தற்கொலை செய்து கொண்டோ, அல்லது எதிர்பாராதவிதமாய் திடீரென அபாயம்கேரிட்டோ ஒருவன் இறந்துபோவானேயானால் அவனுடைய இறந்த சரீரம் கிடந்த இடத்தில் ஒரு வரும் சிலகாலம் வரையில் போகக்கூடாதென்றும், அங்கே இரவு முழுவதும் விளக்கு ஏற்றிவைத்திருக்கவேண்டுமென்றும் சாதாரணமாய் நம்மிடமிருந்து ஸ்திரீகள் சொல்லுவதைப் பலமுறையும் கேட்டிருக்கிறோம். ஏன் போகக்கூடாது என்று அவர்களைக் கேட்டால் அந்தப்பிணம் கிடந்த இடத்தில் கால் நிற்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். கால் என்பதற்கு காற்று என்று பொருள். அதாவது ஆன்மாவுக்கு ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள அபிமானம் போகாமலிருந்தும் தற்செயலாய் அச்சரீரம் இறந்து பட்டதால் இறந்த பின்பும் அச்சரீரத்தை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் ஆன்மா சூக்கும் சரீரத்தில் இருந்தபடியே, முன்பு இறந்துபோன ஸ்தூல சரீரம் கிடந்த இடத்

தில் வந்து உலாவிக்கொண்டிருக்கும். இப்படி ஆன்மா சூக்கும் சரீரத் தோடுவந்து இயங்குவதைத்தான் கால் நிற்கிறது என்கிறார்கள்.

இறந்து போனவர்களுடைய கல்லறைகளின் மீதும், சமாதிகளின் மீதும் ஊதா நிறமானவெளிச்சமொன்று தோன்றுவதைக் கிளயர்வாயண்ட் அல்லது ஆத்துமக் காட்சிக்காரர்கள் காணக்கூடுமென்றும், இறந்துபோன சரீரத்தில் வசித்த ஆன்மா சூக்கும் சரீரத்துடன் அவைகளின் மீது வந்து உலாவுவதே அப்படிக்காணப்படுகிற தென்றும், தியாஸபியார் கூறுகிறார்கள். ஒருவனுடைய ஆன்மா பிரிந்த இடத்திலும் இப்படிக்காணப்படுவதுண்டாம். நம்முடைய இந்துக்கள் இறந்த சரீரத்தைப் புதைப்பதைவிட தகனம் செய்துவிடுவது சிலாக்கியமென்று கருதுவதற்கு இங்கே ஒரு முக்கிய காரணமிருக்கிறது. இறந்த சரீரத்தைப் புதைத்துவிட்டால் அச்சரீரத்தின் அணுக்கள் பிரிந்து தத்தம் நிலைமையை அடைவதற்கு நீண்ட காலம் செல்லும். அப்படிப் பிரிந்து செல்லுகிறவரையில் சூக்கும் சரீரம் அவ்விடத்திலேயே சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். அப்படியுள்ள சரீரத்தைத் தீயிவிட்டுக் கொளுத்திவிட்டால் சரீரத்தின் பாகங்கள் பிரிந்து தத்தம் நிலையை விடையில் அடைந்துவிடும். அதாவது பருதிவி பூமியுடனும், அப்புரூடனும், வாயு காற்றுடனும், தேயு நெருப்புடனும் சேர்ந்துவிடும். அதன் பிறகு சூக்கும் சரீரத்துடன் ஆன்மா அந்த இடத்தில்வந்த உலாவ இடமிராது. இக்காரணம் பற்றியேதான் நம்மவர்கள் தகனத்தைச்சிறந்ததாகக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து ஐரோப்பியர்களில் பலரும், அமெரிக்கர்களில் பலரும் இறந்த சரீரத்தைப் புதைப்பதைவிடத் தகனம் செய்வதே சிலாக்கியமென்று கொண்டு இப்போது அப்படியே செய்துவருகிறார்கள்.

ஸ்தூலசரீரத்தில் ஆன்மா அறிவு ஸ்தூலமாக விளங்கினதுபோலல்லாமல்இந்த சூக்கும்சரீரத்தில் ஆன்மா அறிவு நன்றாயும்தெளிவாயும்விளங்கும். ஒருவன் கற்சுவரின் மூலமாய் மறுபுறத்திலிருக்கும் பொருளைப் பார்க்க முடியாவிட்டாலும் பளிங்குச்சுவர் மூலமாய் பார்க்கக்கூடுமென்றே? கற்சுவருக்கு சமமாக ஆன்மாவுக்கு ஸ்தூலசரீரம் இருக்கிறதென்றும், பளிங்குச்சுவருக்கு சமமாக சூக்கும் சரீரம் இருக்கிறதென்றும் நாம் கொள்ளவேண்டும். ஆன்மாவின்னுடைய சக்தியும் இந்த சரீரத்தில் மிகுந்து தோன்றும், ஸ்தூலசரீரம் தடிப்பாயும் கனமாய் மிருத்தலால் அச்சரீரம் இயங்குவதற்கு இன்றியமையாத கருவி கரணங்கள் பலவாயின. கருவி கரணங்கள் பலவாகவே ஆன்மாசக்தி ஸ்தூலசரீரத்தில் பிரவர்த்தித்திருக்கும்போது அந்தப் பலகருவி கரணங்களின் வழியாயும் சென்று விபர்த்தமாகின்றன. ஒரு பெரிய ஆற்றிலிருந்து டல சிறு வாய்க்கால்களை வெட்டினால் ஆற்றுஆலம் அவைகளின் வழியாய்ப் பலபாகத்திலும் பிரிந்து செல்லுகிறது. ஆகவே

ஆற்றின் ஜலவோட்டத்தின் வேகம் குறைந்துவிடும். ஆனால் பல கால் வாய்களின் வழியாய்ச் செல்லும் அவ்வளவு ஜலமும் ஆற்றிலேயே சென்றால் ஜல ஓட்டம் எவ்வளவு வேகமாயிருக்கும்? ஆதலாலவே ஆன்மசக்தி பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாய்ச் செல்லும்போது ஆற்றல் குறைந்தும், புலன் வழிச்செல்லும் அறிவு ஒடுங்க ஒடுங்க ஆற்றல் மிகுந்தும் தோன்றுமென்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. சூக்குமசரீரம் இயற்கையாகவே இலேசாயும் துண்ணிதாயு மிருந்தால் ஸ்தூலசரீர இயக்கத்துக்கு வேண்டிய பல கருவி கரணங்கள் இந்த சூக்குமசரீரத்தின் இயக்கத்துக்கு வேண்டிய அவசியமில்லை. கருவிகரணங்கள் குறையவே ஆன்மாவின் சக்தி மிகுதிப்படுகிறது.

மேலும், ஸ்தூலசரீரத்தைவிட சூக்குமசரீரம் துட்பமாகவும் இலேசாகவும் இருந்தபோதிலும், ஆற்றல் ஸ்தூலசரீரத்தைவிட சூக்குமசரீரத்துக்கே அதிகம். பொருள்கள் துட்பமாகச் செல்லச் செல்ல அவைகளின் ஆற்றல் மிகும். கடினமான பனிக்கட்டி பெரிய காரியங்களுக்குப் பயன்படுவதில்லை. அந்தப்பனிக்கட்டியே உருகி ஜலரூபமாகி அந்த ஜலம் ஆற்றில் ஓடிவரும்போது படகு முதலியவைகளை இழுத்துச்செல்ல அந்தஜலவோட்டம் பயன்படுகிறது. அதே ஜலத்தைக் கொதிக்கவைத்து நீராவிாகமாற்றினால் பெரிய பாரங்களை மிகுந்த வேகத்துடன் நெகிழ்தரம் இழுத்துச் செல்ல அந்தநீராவி பயன்படுகிறது. இதனால் பொருள்கள் துட்பமாக துட்பமாக அவைகளின் ஆற்றல் அதிகப்படுகிற தென்பது விளங்கவில்லையா? இதைப்போலத்தான் மமது சரீரங்களுள்ளும் தூலசரீரத்தைவிட சூக்குமசரீரம் துட்பமாயிருத்தலால் சூக்குமசரீரத்தின் சக்தி அதிகப்படுகிற தென்பது இதனால் பெறப்பட்டது. சூக்குமசரீரத்தின் சக்தி அதிகப்படவே, ஸ்தூலசரீரத்தின் உதவியைக்கொண்டு சாதித்துக்கொள்ள முடியாதிருந்த அநேக காரியங்களை இந்த சூக்கும சரீரத்தின் உதவியைக் கொண்டு சாதித்துக்கொள்ளலா மன்றோ? இந்த சூக்கும சரீரத்தின் ஆற்றல் மிகுந்திருப்பதாலும், இதில் வசிக்கும் பரிசுத்தமான ஆன்மாவின் அறிவு நன்றாய்ப் பிரகாசிப்பதாலும், பலதேசத்தில் நிகழும் சம்பவங்களை இருந்த விடத்திலிருந்து அறிதல், பிறருக்குத் துன்பம் நேரிட்டால் நினைத்த அளவில் அத்துன்பத்தை நீக்கல், துரத்திலுள்ள ஒருவரோடு இருந்த விடத்திலிருந்து சம்பாஷித்தல், இன்னும் இவைபோன்ற பல அற்புதமான காரியங்களை சூக்குமசரீரத்தில் வசிக்கும் ஒருவன் இயற்றும் வல்லமையுடையவனாவான். இப்படிப்பட்ட அற்புதகாரியங்களைச் செய்யும் மகான்கள் பலர் இந்தியாவிலும் மேல்நாட்டிலும் இன்றும் இருந்துவருகிறார்கள். இனி, மனோமயகோசத்தைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை சொல்வாம்.

மனோமயகோசம்.

முன்சொன்ன இரண்டுகோசங்களையும்விட இந்த மனோமயகோசமே மிகவும் முக்கியமானது. இந்த மனோமயகோசம் 'குணசரீரம்' என்று நம் முடைய ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆன்மாவினுடைய அறிவு நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் இந்த மனத்தினுடைய உதவியையே பற்றுக் கொடாகக்கொண்டு நிகழும். ஆன்மா மனோமயகோசத்தில் இயங்கும் போதுதான் அதற்கு "நினைத்தல்" என்னும் தொழில் ஏற்படுகிறது. பிராணமயகோசத்தைவிட இந்தமனோமயகோசம் அதாவது குணசரீரம் மிகவும் துட்பமுடையது, ஸ்தூலசரீரத்தைக் கற்சுவர்போலவும், சூக்கும சரீரத்தை பளிங்குச்சுவர்போலவும் கொண்டால், இந்தக் குணசரீரத்தை மெல்லிய வெண்மையான சல்லாத்துணியால் தைக்கப்பட்ட ஒருதிரைக்குச் சமானமாகச் சொல்லலாம். ஆன்மா அறிவு இந்த மனோமயகோசத்தில் இயங்கும் அவசரந்தான் 'சுழுத்தி' என்று சொல்லப்படும். இந்த மனோமயகோசத்தில் மூன்று தத்துவங்கள் ஒன்றோடொன்று இணைபிரியாமல் தொடர்ச்சியாய் இருக்கின்றன. இம்மூன்றும் சேர்ந்து செய்யும் வேலையையே நாம் 'மனோசக்தி' என்று சொல்லுகிறோம். இம்மூன்று தத்துவங்களாவன:—(1). எண்ணம் அல்லது நினைவு (Thought), (2) ஆகாய ஆற்றல் (Ethereic Energy), (3) திடச்சித்தம் (Will). நாம் நினைக்கிற ஒவ்வொரு எண்ணமும் சூக்கும ஆகாயத்தில் ஒருவிதமான அதிர்ச்சியை உண்டாக்குகின்றது. இந்த அதிர்ச்சி மற்ற மனிதர்களின் மூளையில் தாக்குகின்றது. இப்படியாக இருவருடைய எண்ணங்களால் உண்டாக்கப்படும் அதிர்ச்சி ஒன்றுபட்டிருக்குமாகில் இருவருடைய எண்ணங்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவருக்குத் தோன்றியபடியே மற்றவருக்குத் தோன்றி ஒரேவித உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. நான் வெகு தூரத்திலிருக்கும் என்னுடைய நண்பன் ஒருவனை நினைக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். என்னுடைய நினைப்பானது மின்சாரம், உஷ்ணம், முதலிய சக்திகளைப்போலவே சூக்கும ஆகாயத்தில் அதிர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. அப்படி உண்டாகும் அதிர்ச்சியால் சூக்கும ஆகாயத்தின் அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கப்பட்டு அந்த நினைவை தூர தேசத்திலிருக்கும் என்னுடைய நண்பனின் மூளையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறது. உடனே அவன் என்னைப்பற்றி நினைக்கிறான். இப்படி நினைப்பதால் அவனுடைய மூளையில்ஜனிக்கிற சக்தியைத்தான் ஆகாய ஆற்றல் (Ethereic Energy) என்று சொல்லுவது. திடச்சித்தம் என்பது நினைவுகளை உண்டாக்கிச் செலுத்திக் காத்துத் தத்தம் இடத்திற்கு வழிகாட்டி நிற்பது. ஆகவே நினைவு திடச்சித்தத்தினால் ஆளப்பட்டும், காக்கப்பட்டும் வருகிறதென்பது பெறப்படுகிறதன்றோ?

மனோசக்திக்கு இரண்டிவிதமான நிலைகள் உண்டு. ஸ்தூலகுடும்ப சரீரங்களின் உதவியைக்கொண்டு நடைபெறும் மனோசக்தி ஒருவிதநிலை. அச்சரீரங்களின் உதவியில்லாமலே நடைபெறுவது மற்றொருநிலை. ஆன்மா அன்னமய, பிராணமடிகோசங்களில் அனுபவிக்கும் இன்பதூன்பங்களுக்கு மனோமயகோசத்தின் உதவி வேண்டுமென்பதும், ஆனால் மனோமடிகோசத்தில் அனுபவிக்கும் இன்பதூன்பங்களுக்கு அவ்விரண்டு கோசங்களின் உதவி இருந்தாலுமிருக்கலாம் இல்லாவிட்டாலுமில்லை என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. ஒருவன் ஒரு இனிமையான சங்கீதத்தைக் கேட்டி ஆனந்தமடைகிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். சங்கீதத்தைக் கேட்டல், ஆனந்தமடைதல் என்னும் இரண்டு செய்கைகளுக்கு மத்தியில் எவ்வளவோ அற்புதமான சம்பவங்கள் நேரிடுகின்றன. சங்கீதத்தைக் கேட்ட உடனேயே அவன் ஆனந்தமடையவில்லை. ஓசை என்பது ஒருவித சக்தி என்பது இங்கே ஞாபகத்தில் வைக்கப்படவேண்டும். பாடகனுடைய வாயிலிருந்து சங்கீத ரூபமாக வெளிப்படும் ஓசையானது பாடகனுக்கும் கேட்போனுக்கும் இடையிலுள்ள சூக்கும ஆகாயத்தில் அதிர்ச்சியை உண்டாக்க, அந்த அதிர்ச்சியினால் சூக்கும ஆகாயத்திலுள்ள அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கி கேட்போனுடைய ஸ்தூலசரீரத்தில் அமைந்திருக்கும் காது என்னும் கருவியின் வழியாய் அவ்வோசையைச் செலுத்த, அந்த ஓசை சூக்குமசரீரத்தின் கருவி வழியாக மூளையைச்சென்று தாக்க, மூளைக்கும் மனதுக்கும் இடையிலுள்ள கருவியின் வழியாக மூளையை முதலில்சென்று தாக்கிய ஓசை மனதுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு அம்மனத்தின் நினைவை எழுப்பிவிட அந்த மனோசக்தியின் எழுச்சியை ஆன்மா உணர்ந்து அனுபவிக்கிறது. அப்படி அனுபவிக்கும் உணர்வின் அவசரத்திற்குள் “பேஷ்! திவ்வியமானபாடல்” என்று கேட்போன் சொல்லி ஆனந்தப்படுகிறான். இங்கே மனோமயகோசத்திலிருந்து அனுபவிக்கப்படும் ஆன்ம அனுபவத்துக்கு மற்ற இரண்டு கோசங்களும் உபகரணமாயிருந்தன என்பது புலப்படுகிறதல்லவா? மனோசக்திக்கு இரண்டிவிதமான நிலைகள் உண்டு என்று சற்றுமுன்பு சொன்னதில் முதலநிலைமையை விளக்குதற்குச் சொல்லப்பட்டதாகும் மேலே சொன்ன உதாரணம். இதையும், இன்னும் இப்படியே பஞ்சேந்திரியங்களின் உதவிகொண்டு அறியப்படும் மனத்தின் அனுபவங்களையும் தியாஸபியார் “தாழ்ந்த மனோநிலை” (Lower Manas) என்று கூறுகிறார்கள். ஸ்தூலகுடும்ப சரீரங்களின் உதவியின்றியே ஆன்மா மனோமயகோசத்தில் இயங்கவும், அதன் அறிவு அங்கே பிரகாசிக்கவும் கூடும் என்று சொன்ன இரண்டாவது நிலைமைக்கு ஒரு சிறு உதாரணம் கூறுவோம். ஒரு டோர்வீரன் யுத்தகளத்தில் நின்று தான் எவ்விதத்திலும் ஜெயம்பெறவேண்டுமென்னும் பேரவாயுடன் யுத்

தம் புரிகிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். எதிரிகளுடைய குண்டுகள்பட்டு அவனுடைய காலில்பெருங் காயத்தை உண்டாக்கி இரத்தம் ஆராய்ப்பெருகுகின்றது. அப்படியிருந்தும் அவன் ஒரே ஆவேசத்தோடு பல மாய் யுத்தம் புரிந்துவெற்றிக்கொள்ளுகிறான். குண்டிப்பட்டதால் உண்டான காயத்தையும், வலியையும் அவன் யுத்தம் செய்தபோது உணர்ந்திலன். வெற்றிபெற்று வீட்டுக்குத் திரும்பிய பின்னரே தன்காலில்பட்ட காயத்தையும் வலியையும் உணருகிறான். இதற்குக் காரணமென்ன? யுத்தம்செய்து வெற்றி பெறவேண்டும் என்னும் ஒரே எண்ணத்தில் அவனுடைய ஆன்ம அபிவிருத்தித் தித்திஞ் சந்தப்படியால் ஸ்தூல சூட்சுமசரீரங்களில் ஆன்ம அபிவிருத்திபெறவில்லை. ஆகவே அவன் வலியை உணர்ந்திலன். யுத்தசமயத்தில் அவனுடைய அவாவசப்பட்டி நின்ற ஆன்ம உணர்ச்சி வீட்டுக்குத்திரும்பியவுடன் அந்த நிலையைவிட்டு ஸ்தூலசரீரத்தில் இயங்கிற்று. ஆகவே வலியை உணர்ந்தான். ஆன்மா இப்படியாக ஸ்தூலசரீரத்தின் உதவியை வேண்டாமல் மனோமயகோசத்தில் இயங்கும் அவசரம் பல உண்டு. இந்த அவசரத்தான் மனத்தின் இரண்டாவது நிலையாகும். இதுபோன்ற மனோநிலையைத் தியாஸபியார் “மனதின் உயர்நிலை” (Higher Manas) என்று கூறுகிறார்கள். ஆன்மா மற்ற இரண்டு கோசங்களையும் அறவே ஒழித்து இந்த மனோமய கோசத்திலேயே இயங்கினால்தான் அதனுடைய சக்தியும் அறிவும் விரிந்துதோன்றும். ஸ்தூலசரீரத்தின் உதவியின்றியே ஆன்மா மனோமயகோசத்தில் இயங்கக்கூடுமென ஏற்கெனவே விளக்கியிருக்கின்றோம். மற்ற இரண்டு சரீரங்களின் உதவியில்லாமல் ஆன்மா மனோமய கோசத்திலிருந்தபடியே மற்றொருவருடைய எண்ணத்தையும் செய்கையையும் அறிவக்கூடுமென்றும், ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்து செய்யும் வேலையை விட அதிகவேலையை மனோமயகோசத்திலிருந்து செய்யக்கூடுமென்றும் நம்முடைய சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் கூறுவது மேல்நாட்டின் நாகரிக வயப்பட்ட பலருக்கு நம்பத்தக்கதன் மெனப்படினும் அம்மேனாட்டினர் சொல்லுவதையே எடுத்துச் சொன்னால் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகுமன்றோ? பிரபல ஆன்ம தத்துவ சாஸ்திரியாகிய ஸர் ஓலிவர் லாட்ஜ் (Sir Oliver Lodge) பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

“We can operate on each other's minds through our physical envelope, by speech and by writing, and in other ways, but *we can do more*. It appears that we can operate at a distance, by no apparent physical organ or medium; if by mechanism at all, then by mechanism at any rate unknown to us i.e. by *Telepathy*” என்றுகூறி அப்படி நடைபெறுவதை டெலிபதி என்று கூறுகிறார். மேலே நாம் சொன்ன கருத்தையே இவருடைய இந்த வாக்கியங்கள் வெளியிடுகின்றன. இந்த மனோமயகோசம் குக்கும் சரீரத்தைவிட மிகவும் நுண்ணிதாய் வெண்மையான சல்லாத்

துணியைப்போலிருந்தாலும், குக்கும சரீரத்திலுள்ள அத்துணைக் கருவிகள் இல்லாமல் இரண்டு மூன்று கருவிகளே வாய்க்கப்பெற்றிருப்பதாலும் ஆன்மா இந்தக் குணசரீரத்தில் இயங்கும்போது இறைவனுடைய திருவருட் சக்தியானது மிகுந்து தோன்றும். ஆகவே பூதாகாயத்திற்கு மேற்பட்ட பரமாகாயத்தில் தோன்றுபவைகளை ஒருங்கறியவும் ஒருங்கே காணவும் ஆன்மா வல்லதாகும். இறந்தோரைப் பிழைப்பித்தல், நினைத்த மாத் திரத்தில் ஒரு இடத்தைவிட்டு மற்றொரு இடத்துக்குச் செல்லல், பரகாயப் பிரவேசம் செய்தல் போன்ற அநேக அற்புதங்களைக் குணசரீரத்திலிருக்கும் ஆன்மா செய்யும் ஆற்றலுடையதாகும். இனி விஞ்ஞானமயகோசத் தைப்பற்றிச் சிறிது உரைப்பாம்.

விஞ்ஞானமயகோசம்.

இந்த விஞ்ஞானமயகோசம் மற்ற மூன்று கோசங்களையும்விட அதி துட்பமானது. மனோமயகோசம் மெல்லிய சல்லாத்துணைக்குச் சமமாயிருக்கிறதென்று கொண்டால் விஞ்ஞானமயகோசத்தை பாம்புரிபோல் அதாவது பாம்பு உரித்துப்போட்டிருக்கும் சட்டையைப்போல் கொள்ளலாம். விஞ்ஞானமயகோச மென்று சொல்லப்படும் இந்தக் கஞ்சகசரீரத்தில் ஆன்மா அறிவு விளங்கப்பெறும் அவசரமே துரியமென்று சொல்லப்படும். இச்சரீரத்தில் ஆன்மா சுத்தஞான சொரூபமாய் நிற்கும். ஆன்மாவுக்கு உள்ள இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி என்னும் மூன்றனுள் கீழ் நிலைக்கண்ணவான இச்சாசக்தியும் கிரியாசக்தியும் ஆன்மா இந்த விஞ்ஞான மயகோசத்தில் இயங்கும்போது ஒழிந்து போவதால் ஞானசக்தி ஒன்றே பிரகாசியா நிற்கும். ஞானசக்தியின் விளக்கம் அதிகமிருந்தால் ஆன்மாவுக்கு மற்ற்கருவி கரணங்களின் உதவி அனாவசியமாகிறது. ஆகவே ஞானத்தில் படிந்து பரமாகாயத்திற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் உள்ள பேரற்புத நிலைகளை யெல்லாம் உணர்ந்து அனுபவிக்க ஆன்மா வல்லதாகும்.

ஆனந்தமயகோசம்.

விஞ்ஞானமயகோசத்தினும் துட்பமானது ஆனந்தமயகோசம். விஞ்ஞானமயகோசத்தைப் பாம்புரிக்குச் சமானமாகக் கொண்டால் இதைப் பாஸ்துவரபோன்றதோர் வஸ்துவுக்குச் சமமாகக் கொள்ளலாம். மற்ற எல்லாக்கோசங்களையும்விட இந்தக் காரணசரீரம் துட்பமுடையதாயினும் இதுவும் மற்றக்கோசங்களைப்போல மாயையில் திரண்ட சரீரமே யாதலால் இதனுடைய உதவியை வேண்டும் ஆன்மா அறிவு சிறிது அசேதனமாய்த் துடக்குறு மாதவின் இதனுடைய தொடர்ச்சியையும் ஆன்மா நீங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் காரணசரீரத்தில் ஆன்மா அறிவு நிகழும் அவசரமே துரியாதீதமெனப்படும். இந்த ஆனந்தமயகோசத்தையும் ஆன்மா கடந்துவிட்டால் ஞானம், எனது என்னும், உணர்ச்சி முழுவதும் அற்று காண்பான், காணப்படும் பொருள், காட்சி, ஆகிய எல்லாம் சுத்த சிவசொரூபமாய் வீசுவருவதைக்கண்டு அச்சிவானந்தப் பேற்றில் அழுந்தி ஒன்று

பட்டு இன்பமனுபவிக்கும். அந்தநிலைமையில் ஆன்மா அவ்வானந்தத்தை அனுபவித்தபோதிலும் அது சிவசத்தியால் விழுங்கப்பட்டு ஏகதேசமாகிய சீவ இலக்கணங்கெட்டு சுத்த சிவ சொரூபமாயே விளங்கும். இதுவே அத்துவித முத்திநிலையாம். இந்த ஐந்துகோசங்கள் ஆன்மாவுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருப்பது கடைசியாக இப்படிப்பட்ட உயர் நிலைமை ஆன்மா அடைவதற்காகவே.

முடிவுரை.

என்றிதுகாறுங்கூறிய வாற்றால் பஞ்சகோசங்கள் என்பன அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் ஆகிய ஐந்துமாம் என்பதும், இவை முறையே ஸ்தூலசரீரம், சூக்குமசரீரம், குணசரீரம், கஞ்சகசரீரம், காரணசரீரம் என்று அழைக்கப்படுமென்பதும், கற்கவர், பளிங்குச்சுவர், மெல்லிய சல்லாத்துணி, பாம்புரி, பால் நுரைகளைப்போல் ஒன்றுக்கொன்று சூக்குமமாக இவ்வைந்தும் இருக்கின்றன என்பதும், இவைகளில் ஆன்மா அறிவு நிகழும் அவசரத்தினை முறையே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, தூரியம், தூரியாதீதம் என்று சொல்லப்படுமென்பதும், பனிக்கட்டியைவிடத் தண்ணீருக்கும், தண்ணீரை விட நீராவிக்கும், நீராவியைவிட மின்சாரத்துக்கும், ஆற்றல் மிகுந்து தோன்றும் என்பது, பொருள்கள் துட்பமாகச் செல்லச் செல்ல அவைகளின் ஆற்றல் அதிகப்படு மென்பதை வலியுறுத்துவதுபோல், ஸ்தூலசரீரத்தைவிட சூக்குமசரீரம் துட்பமாயிருப்பதும், அதைவிட குணசரீரம் துட்பமாயிருப்பதும், சரீரங்கள் துட்பமாக துட்பமாக அவைகளின் ஆற்றல் அதிகப்படுகிறதென்பதை வலியுறுத்துகிறதென்பதும், துட்பமானச்சரீரங்களில் ஆன்மா வசிக்க வசிக்க மற்ற சரீரங்கள் அதற்குப் பயனற்றனவாய் ஒழியுமென்பதும், இப்படியே ஒவ்வொரு சரீரத்தையும் ஒழித்துக் கடைசியில் ஆனந்தமயகோசத்தை விடுத்து ஆன்மா சுத்த சிவானந்தத்தில் தோய்ந்து நிற்குமென்பதும், அப்படிப்பட்ட நிலைமையே அத்துவித முத்திநிலை எனப்படு மென்பதும், அப்படிப்பட்ட நிலைமையை ஆன்மா அடைவதற்கு உபக்ரணமாகவே இப்பஞ்சகோசங்கள் ஏற்பட்டன வென்பதும் பிறவும் ஒருவாறு விளக்கப்பட்டன. சுபம்.

நாகை-கோபாலகிருஷ்ணன்.